

W wieku 94 lat zmarł prof. Wiesław Jerzy Domasłowski, wybitny chemik i konserwator dzieł sztuki, laureat Nagrody Prezydenta Miasta Torunia i medalu Thorunium.

Jeden z najwybitniejszych profesorów Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, ceniony w Polsce i na świecie specjalista konserwacji kamienia, a przy tym erudyta obdarzony wyjątkowym poczuciem humoru, urodził się 3 czerwca 1926 r. w Warszawie. Był synem urzędnika Ministerstwa Spraw Wojskowych. W 1938 roku, w związku ze skierowaniem ojca do pracy w Komisariacie Generalnym RP w Wolnym Mieście Gdańsku, rodzina Domasłowskich zamieszkała w Gdyni Orłowie. Okres okupacji niemieckiej śp. Wiesław Domasłowski spędził w Warszawie. W 1942 r. został wysłany na roboty przymusowe do Niemiec, trafili tam też jego rodzice. Brat Lech, żołnierz AK z batalionu Zośka, walczył i zginął w Powstaniu Warszawskim w 1944 r. Po powrocie do kraju w 1945 r. Wiesław zamieszkał z rodziną ponownie w Gdyni, gdzie ukończył gimnazjum i liceum oo. jezuitów.

Z Toruniem związał się w 1947 roku, podejmując studia chemii na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Pracę

magisterską obronił w 1952 roku, a rozprawę doktorską „Badania nad technologią materiałów do kitowania i rekonstrukcji kamiennych rzeźb i detali architektonicznych” - w 1964 roku. W 1967 r. uzyskał habilitację, w 1975 r. tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1989 r. - profesora zwyczajnego. Z UMK związał się na całe życie. Po studiach pracował w Katedrze Technologii i Technik Malarskich, a od 1969 r. w **Instytucie Zabytkoznawstwa i Konserwatorstwa na Wydziale Sztuk Pięknych**. Przez 13 lat pełnił funkcję jego dyrektora.

W latach 1978–1981 **był prorektorem UMK** do spraw nauki i współpracy z zagranicą. Jednocześnie w latach 1968–1985 kierował Laboratorium Naukowo-Badawczym Konserwacji Kamienia i Szkła PP PKZ, a w latach 1969–2000 równolegle kierował Zakładem Konserwacji Elementów i Detali Architektonicznych. Na emeryturę przeszedł w roku 1996, jednak nadal współpracował z uczelnią i prowadził zajęcia dla studentów.

3 czerwca 2016 r. podczas wręczenia medalu Prezydenta Miasta Torunia Thorunium z okazji 90. urodzin profesora

Był naukowcem znanym i cenionym na całym świecie. Głównym tematem jego badań była konserwacja kamiennych obiektów zabytkowych, a także zastosowanie żywic sztucznych do celów konserwatorskich. Zastąpił jako badacz kamiennych kolosów na Wyspach Wielkanocnych (Chile), zajmował się też m.in. świątynią Hatszepsut w Egipcie i świątynią buddyjską Angkor Wat w Kambodży. W latach 1977 i 1979 prowadził wykłady z konserwacji kamienia na międzynarodowych kursach UNESCO w Wenecji, zaś w latach 1989–1991 na Fachhochschule w Kolonii.

W Polsce zajmował się m.in. rekonstrukcją kamiennych pilastrów w Kaplicy Zygmuntońskiej na Wawelu w Krakowie, romańskiego portalu w katedrze św. Marii Magdaleny we Wrocławiu i wystroju rzeźbiarskiego elewacji wrocławskiego ratusza, a także barokowych rzeźb na moście gotyckim w Kłodzku. Wykonał też kopię brązowych Drzwi Gnieźnieńskich. W roku 1955 wraz z Leonardem Torwirtem i Edwardem Kwiatkowskim stworzył nowoczesną metodę konserwacji szkła witrażowego oraz drewna. Opracował kilkadziesiąt ekspertyz konserwatorskich, opublikował ponad 100 prac naukowych, był promotorem ponad 150 prac magisterskich i 13 doktoratów.

Laureat Nagrody Prezydenta Miasta Torunia za rok 2001 i Medalu Prezydenta Miasta Torunia Thorunium w 2016 r. Był współzałożycielem i pierwszym prezesem Stowarzyszenia Dziedzictwo Torunia (2004). W naszym mieście przeprowadził m.in. konserwację manierystycznego kamiennego portalu kamienicy Eskenów w Toruniu, wieżyczek ratusza w Toruniu oraz gotyckiej konsoli z Mojżeszem, pozostałej po zaginionej figurze Pięknnej Madonny w katedrze św. Janów. Dla Torunia wykonał też w latach 90. ekspertyzę dotyczącą zawilgocenia kamienic na starówce.

Uczestnik licznych sympozjów, członek szeregu stowarzyszeń i rad naukowych, m.in. jako rzeczoznawca Ministra Kultury i Sztuki (1970–2000), PP PKZ (1969–1994) i UNESCO (od 1971). Wyróżniany nagrodami i odznaczeniami państwowymi i uczelnianymi, w tym Krzyżem Kawalerski i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Konserwatorem zabytków była również jego żona, Wacława Szmidel-Domasłowska, która zmarła 9 lutego 2021 r. w Warszawie.

Zdjęcia: Małgorzata Litwin

- [Powrót](#)
- [Udostępnij na: X](#)

- [Udostępnij na: FB](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)